

ta isse omma süüd ütles kaebas. Üleks
temma luggeda mõistnud, siis ei olleks temma
sedda mitte kirjutanud. Nenda immelikkud
on Summala teed, kes ial kurja ei salli:

Kela Summal! kela hädda,

Kela kurjust, patto mädda,

Kela wargust, kela pettust,

Kela uhkust, kela ahnust,

Kela kõi ki ärra sedda,

Mis se läbbi tulles hädda:

Kurjad kurja teggemast

Waggad waewa näggemast. —

Anna male siggidust,

Omme taewa õnnistust;

Uita kõi ki hädda sees,

Kes siin ellab maas ja wees.

Ohne surria.

Rikkas Inglismaa mees olli umbest sure-
mas, kui üks sõbber tedda kuulma tuli. „Oh
sõbber!“ hüüdis surria, „anna seält kappist

mulle mo wanna katkine särk?“ — „Agga
sõbber“, küsis wõeras, „mis sa sellega praego
teed?“ — „Mis ma sellega teen?“ „kõstis
surria, „pannen selga: Se wanna naesterah-
waks, kes mind peeseb, saab jo selle särki ikka
ommale, mis koolja selgas on ja se wanna
kalks on temmale hea küll.

Se kes surmas sitke olnud,

Kas ta mele ellus tulnud,

Et ta waeste hädda tunnud

Neile häddas abbi ainnud,

Kui üks waene temma ees

Pallus abbi silma-wees? —

Kuida ellus, nenda surmas,

Olli mammun tale armas;

Ahnusest weel surma-teel,

Eikus wimaks temma keel!

Sutto jätkud.

Üks noor, hooplik mees, tahtis Suti pil-
gata ja ütles: „Kule juut, Inglismaal sawad